

Sygn. akt XII Gz 218/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dariusz Janiszewski

Sędziowie: SSO Bożena Kachnowicz - Kokot

del. SSR Magdalena Kiedrowicz-Kopeć (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej w R.

przeciwko (...) stavby s.r.o. w P. (Czechy)

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 21 lutego 2013r., sygn. akt VI GC 1451/12 w przedmiocie odmowy sporządzenia uzasadnienia postanowienia z dnia 24 stycznia 2013r.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt **XII Gz 218/13**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI GC 1451/12 Sąd Rejonowy w Gdyni odmówił sporządzenia uzasadnienia postanowienia wydanego dnia 24 stycznia 2013 r. w przedmiocie odrzucenia pozwu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy powołując się na art. 11 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. wskazał, iż sąd odrzuca pozew jeżeli wymogi określone w powyższym rozporządzeniu nie zostały spełnione. Stosownie zaś do treści ust. 2 art. 11, od odrzucenia pozwu nie przysługuje odwołanie. Strona może wnieść pozew ponownie do właściwego sądu. Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy, uwzględniając podniesiony przez pozwanego zarzut braku jurysdykcji Sądu Rejonowego w Gdyni uznał, iż niniejsza sprawa nie należy do właściwości sądu ustalonej zgodnie z art. 6 Rozporządzenia nr 1896/2006

Na powyższe postanowienie zażalenie wywiódł powód, zaskarżając je w całości i zarzucił mu:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy przez niezastosowanie art. 199 k.p.c., 1099 k.p.c., 394 § 1 k.p.c., 394 § 1 pkt 7 k.p.c. co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż na postanowienie o

odrzuconiu pozwu z dnia 24 stycznia 2013 r. jako postanowienia kończącego postępowanie w sprawie nie przysługuje zażalenie oraz spowodowało odmowę sporządzenia uzasadnienia postanowienia z dnia 24 stycznia 2013 r.,

2. naruszenie prawa materialnego poprzez nie zastosowanie art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty oraz art. 502¹⁹ § 1 k.p.c. poprzez niezastosowanie regulacji krajowej do postępowania po złożeniu sprzeciwu przez pozwanego, w szczególności nakazującej sporządzenia na wniosek uzasadnienia postanowienia o odrzuceniu pozwu z powodu braku jurysdykcji sądowej jako postanowienia kończącego postępowanie w sprawie,

3. naruszenie prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 1896/2006 przez przyjęcie, iż na postanowienie o odrzuceniu pozwu nie przysługuje zażalenie,

4. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 64 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieustalenie zgodnego zamiaru stron co do wyboru reguł (...) jako wskazujące na właściwość prawa polskiego, a także zaniechanie przesłuchania powołanych przez powoda świadków na tę okoliczność.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podkreślił, że rozporządzenie nr 1896/2006 dzieli się na przepisy obrazujące poszczególne etapy wydawania europejskiego nakazu zapłaty. W jego ocenie powołany przez Sąd Rejonowy przepis art. 11 ust. 1 rozporządzenia dotyczy wyłącznie etapu przed wydaniem europejskiego nakazu zapłaty. W rozpoznawanej sprawie zaś europejski nakaz zapłaty został wydany a pozwany złożył sprzeciw.

Powód zaznaczył, że po złożeniu sprzeciwu Sąd Rejonowy miał obowiązek stosować regulację krajową, w szczególności nakazującą w przypadku stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej wydania postanowienia o odrzuceniu pozwu (co Sąd dokonał), ale także istniał obowiązek uzasadnienia tego postanowienia (czego Sąd nie dokonał). Zdaniem powoda przysługuje mu zażalenie na postanowienie o odrzuceniu pozwu z powodu braku jurysdykcji sądowej jako postanowienie kończące postępowanie w sprawie. W jego ocenie Sąd Rejonowy oddalając jego wniosek o sporządzenie uzasadnienia w/w postanowienia naruszył przepisy prawa.

Powód zauważył też, że Sąd nie przesłuchał także zawnioskowanych przez powoda świadków w celu ustalenia zgodnego zamiaru stron ustalenia właściwości sądu polskiego przez przyjęcie międzynarodowych reguł handlu (...). Sąd dokonał własnych ustaleń pomijając wskazane przez powoda osobowe środki dowodowe czym naruszył dodatkowo art. 217 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne, w związku z czym zasługuje na uwzględnienie w całości.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje stanowisko skarżącego wyrażone w zażaleniu, a odnoszące się do treści Rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U.UE L z dnia 30 grudnia 2006 r.). Słusznie bowiem powód zwrócił uwagę, że analizowane rozporządzenie reguluje poszczególne etapy wydawania europejskiego nakazu zapłaty. Tym samym przed zastosowaniem poszczególnego przepisu prawnego należy zwrócić uwagę, którego etapu postępowania dany przepis dotyczy. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy wydając zaskarżone rozstrzygnięcie oparł się na przepisie art. 11 rozporządzenia. Jednakże, systematyka w/w aktu prawne wskazuje, iż przepis ten znajduje zastosowanie wyłącznie na etapie przed wydaniem przez Sąd europejskiego nakazu zapłaty. Zwrócić bowiem należy uwagę, że przepis art. 11 usytuowany jest wśród przepisów regulujących wymogi formalne pozwu, właściwość sądu oraz innych formalnych przesłanek pozwu. Dopiero art. 12 rozporządzenia reguluje przesłanki wydania europejskiego nakazu zapłaty, a tym samym stanowi punkt graniczny kolejnego etapu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty.

W tym stanie rzeczy zdaniem Sądu Okręgowego, stosując przepisy rozporządzenia nr 1896/2006, należy uwzględnić systematykę tego aktu prawnego. Ta zaś jest precyzyjna. Rozporządzenie reguluje kolejne przesłanki zmierzające do wydania europejskiego nakazu zapłaty, a następnie samo wydanie europejskiego nakazu zapłaty oraz skutki jego wydania. Biorąc pod uwagę, że w przedmiotowej sprawie został wydany europejski nakaz zapłaty, Sąd Rejonowy nie był już władny na tym etapie postępowania stosować przepisu, który reguluje wcześniejszy etap postępowania sądowego.

Sąd Okręgowy zwrócił przy tym uwagę, że przepis art. 17 ust. 1 rozporządzenia stanowi, iż w przypadku wniesienia sprzeciwu w terminie określonym w art. 16 ust. 2 dalsze postępowanie odbywa się przed właściwymi sądami w państwie członkowskim wydania zgodnie z przepisami regulującymi zwykle postępowanie cywilne, chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania. Analiza treści powyższego przepisu prowadzi do wniosku, że z chwilą wydania europejskiego nakazu zapłaty właściwym staje się sąd w państwie członkowskim, który wydał europejski nakaz zapłaty.

W świetle powyższych wyższego, uznać należy, że Sąd I instancji odrzucając pozew niezasadnie zastosował przepis art. 11 ust. 1 rozporządzenia mimo, że w przedmiotowej sprawie doszło już do wydania europejskiego nakazu zapłaty. Po wydaniu europejskiego nakazu zapłaty Sąd Rejonowy obowiązany był bowiem stosownie do treści art. 17 ust. 1 rozporządzenia uwzględniając podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie zarzut stosować przepisy prawa krajowego a to oznacza, że na postanowienie odrzucające pozew jako postanowienie kończące postępowanie w sprawie przysługuje zażalenie. Stosownie zatem do treści art. 357 §1 k.p.c. Sąd Rejonowy ma obowiązek sporządzenia uzasadnienia postanowienia o odrzuceniu pozwu wydanego na rozprawie w dniu 24.01.2013r. albowiem powód złożył wniosek o uzasadnienie w przepisany terminie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne, Sąd Okręgowy uznał, iż zażalenie powoda jest w pełni uzasadnione, i dlatego też na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie, o czym Sąd Okręgowy orzekł w sentencji postanowienia.